

Historiankirjat ja monet historiantutkijat tuntevat vielä nykypäivänäkin Kalla Fláwrin, kallankukan haltiattaren, sankaritar Onoran ja Auroran ja Vérda Fjórnin ja Zemlja Kuvajaisen tarut. Mutta ainut taru, joka on miltei vaipunut unhoon, on taru Aya Kéliasta, luonnon ymmärtäjästä, joka Kallan esikoislapsena ja jälkeläisenä peri heti syntyessään äitinsä lahjan. Historiantutkijat ovat koonneet yhteen tuon legendaarisen henkilön päiväkirjan sivut ja muistelmät, jotka kertovat tämän tarinaa. Mutta valitettavan pieni osa noista kalliista ja arvokkaista, ikivanhoista muistelmista on hävinnyt jäljettömiin, joten kykenemme kertomaan Ayan tarinan toisin sanoen vääristämättä tarinaa. Avienda Fláwr syntyi 1660-luvun keväällä juuri toukokuun alussa, kun puut olivat heleänvihreillä hiirenkorvilla ja koko metsä aivan kuin heräsi pitkän talviunensa jälkeen. Koko luonto oli täynnä lintujen iloista tirsutusta, liverystä ja sanoinkuvaamatonta laulua, joka mykisti jokaisen kuuntelijan. Girdan kuningatar Kalla Fláwr ja hänen puolisonsa Argon Hopeahapsi katsoivat pikku kuopustaan, perheen nuorinta lastaan, joka lepäsi nyt äitinsä rinnoilla rauhallisena ja pienenä nyyttinä. Tämä oli harvinaisen kaunis haltialapsi, mutta näytti siltä, että varttuisi yhtä hentorakenteiseksi ja eteerisen näköiseksi kuten äitinsä. Kalla katsoi silmät kyynelissä lastaan, omaa lastaan, jota rakasti yli kaiken. Tämä oli perinyt hänen monisävyiset, ihmeelliset silmänsä, kullanvaaleat hiuksensa ja isänsä yleisesti vakavan ilmeen. Kallan ja Argonin muut lapset olivat ikäjärjestyksessä Kara Kélia, Arden, Kandar, Arbez ja Kendra, joista vain esikoinen ja vanhin, 11-vuotias Kara Kélia oli perinyt äitinsä kyvyn luonnon ymmärtäjänä ja sen kielen tuntijana ja kuulijana. Tytöt olivat kaikki äitinsä näköisiä, mutta Arden, Kandar ja Arbez muistuttivat paljon enemmän isäänsä. *** Aviendan kasvaessa Kalla ja Argon huomasivat, että lapsesta oli sittenkin tullut luonnon ymmärtäjä ja äitinsä tavoin kyvyllinen haltia kuten Kara Kéliasta, mikä sai nämä suuren mykistymisen ja ihailun valtaan. Eräänä päivänä kävellessään Girdan kuninkaanpalatsin sisätiloissa Kalla sattui huomaamaan viisivuotiaaksi varttuneen pikku tyttärensä seisovan ikkunan ääressä suipot korvat höröllään ja voimakkaasti ulospäin työntyneinä. Näky oli ensin niin hullunkurinen, että häntä nauratti, mutta pian haltia vakavoitui huomattessaan, että Avienda kuunteli tarkkaavaisesti ja keskittyneesti huomaamatta lainkaan hänen läsnäoloaan. Tyttö tuijotti suurin, kirkkain silmin ulos luonnon vihreyteen kuullen sen saloja, joita jo näin nuorena sai ymmärtää ja joita kykeni jo nyt tulkitsemaan. Kalla näki tämän kutsuvan luokseen lintuja ja kuuli lapsensa nauravan heleää, iloista naurua niiden kierrellessä tämän pään ympärillä ja istuutuessa hennoille olkapäille. Ja Avienda kuunteli.